

Brusel 2. prosince 2016
(OR. en)

15066/16

**Interinstitucionální spis:
2016/0339 (CNS)**

**FISC 215
ECOFIN 1141**

POZNÁMKA

Odesílatel:	Generální sekretariát Rady
Příjemce:	Rada
Č. předchozího dokumentu:	14787/16 FISC 205 ECOFIN 1101
Č. dok. Komise:	13733/16 FISC 173 + ADD 1
Předmět:	Návrh směrnice Rady, kterou se mění směrnice (EU) 2016/1164, pokud jde o hybridní nesoulady s třetími zeměmi – kompromis předsednictví

Delegace naleznou v příloze kompromisní znění výše uvedeného návrhu Komise vypracované předsednictvím.

Návrh

SMĚRNICE RADY,

kteřou se mění směrnice (EU) 2016/1164, pokud jde o hybridní nesoulady s třetími zeměmi

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 115 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru,

v souladu se zvláštním legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- 1) Je nezbytné obnovit důvěru ve spravedlnost daňových systémů a umožnit vládám účinně vykonávat svou daňovou suverenitu. Proto Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) vydala v rámci iniciativy proti erozi základu daně a přesouvání zisku (BEPS) doporučení pro konkrétní opatření.
- 2) Závěrečné zprávy OECD týkající se 15 akčních oblastí proti BEPS byly zveřejněny dne 5. října 2015. Rada tento výsledek uvítala ve svých závěrech ze dne 8. prosince 2015. Rada v závěrech zdůraznila, že je třeba nalézat společná, zároveň však flexibilní řešení, která budou na úrovni Unie v souladu se závěry OECD v oblasti BEPS.
- 3) V reakci na potřebu spravedlivějšího zdanění, a zejména na základě závěrů OECD týkajících se BEPS, předložila Komise dne 28. ledna 2016 balíček předpisů proti vyhýbání se daňovým povinnostem. V rámci tohoto balíčku byla přijata směrnice Rady (EU) 2016/1164¹ týkající se pravidel proti vyhýbání se daňovým povinnostem.
- 4) Směrnice (EU) 2016/1164 zavádí rámec pro řešení případů uspořádání vedoucích k hybridnímu nesouladu.
- 5) Je nezbytné stanovit pravidla, která hybridní nesoulady co nejkompexnějším způsobem neutralizují. Jelikož se směrnice (EU) 2016/1164 zabývá pouze uspořádáními vedoucími k hybridnímu nesouladu mezi systémy daně z příjmů právnických osob členských států, vydala Rada ECOFIN dne 12. července 2016 prohlášení, v němž žádá Komisi, aby do října 2016 předložila návrh týkající se hybridních nesouladů zahrnujících třetí země s cílem stanovit pravidla, která budou v souladu s pravidly doporučenými ve zprávě OECD týkající se BEPS v akční oblasti č. 2 a která budou neméně účinná, a to s cílem dosáhnout dohody do konce roku 2016.

¹ Úř. věst. L 193, 19.7.2016, s. 1.

- 6) Mimo jiné vzhledem k tomu, že ve 13. bodě odůvodnění směrnice (EU) 2016/1164 je zmíněno, že je zcela zásadní dále se zabývat i jinými hybridními nesoulady, jako jsou hybridní nesoulady spojené se stálými provozovny, je nezbytné, aby uvedená směrnice řešila také tyto nesoulady.
- 7) V zájmu stanovení rámce, který je v souladu se zprávou OECD v oblasti BEPS o uspořádání vedoucích k hybridnímu nesouladu a který je neméně účinný, je zásadní, aby směrnice (EU) 2016/1164 rovněž obsahovala pravidla pro hybridní převody, importované nesoulady a řešila úplné spektrum dvojích odpočtů, aby daňoví poplatníci nemohli zneužívat zbývající mezery v předpisech.
- 8) Jelikož směrnice (EU) 2016/1164 obsahuje pravidla týkající se hybridních nesouladů mezi členskými státy, je vhodné do ní zahrnout pravidla pro hybridní nesoulady s třetími zeměmi v případech, kdy je alespoň jedna ze stran poplatníkem daně z příjmů právnických osob nebo v případě reverzních hybridů subjektem v některém členském státě, jakož i pro importované nesoulady. Pravidla obsažená v člácích 9 a 9b by se tudíž měla vztahovat na všechny daňové poplatníky podléhající dani z příjmů právnických osob v členském státě, včetně stálých provozoven (nebo uspořádání, s nimiž se zachází jako se stálými provozovny) subjektů, které jsou rezidenty ve třetích zemích. Článek 9a by se měl použít na všechny subjekty, s nimiž členský stát zachází pro daňové účely jako s transparentními.
- 9) Pravidla pro hybridní nesoulady by měla řešit situace nesouladů vyplývající z dvojích odpočtů a konfliktů v kvalifikaci finančních nástrojů, plateb a subjektů nebo v rozdělování plateb. Jelikož hybridní nesoulady mohou vést k dvojímu odpočtu či odpočtu bez zahrnutí, je nutné stanovit pravidla, podle kterých dotčený členský stát podle daného případu buď odepře odpočet platby, výdajů nebo ztrát, nebo uloží daňovému poplatníkovi povinnost zahrnout platbu do svých zdanitelných příjmů. Tato pravidla se však týkají pouze odpočitatelných plateb a neměla by ovlivnit obecné rysy daňového systému, ať už se jedná o klasický systém nebo systém zápočtů.

- 10) K nesouladům ze stálých provozoven dochází tehdy, kdy rozdíly mezi pravidly, která v jurisdikci stálé provozovny a jurisdikci rezidence platí pro rozdělování příjmů a výdajů mezi různé složky téhož subjektu, vedou k nesouladu v daňových výsledcích a patří sem i ty případy, kdy nesouladný výsledek vzniká v důsledku toho, že určitá stálá provozovna není podle práva jurisdikce pobočky rozpoznána. Tyto nesouladné výsledky mohou vést k dvojímu odpočtu nebo odpočtu bez zahrnutí, a proto by měly být odstraněny. V případě nerozpoznaných stálých provozoven by měl příjem, který by byl jinak přiřazen stálé provozovně, zahrnout členský stát, jehož je daňový poplatník rezidentem.
- 11) Jakékoli korekce, jejichž provedení vyžaduje tato směrnice, by ze zásady neměly mít vliv na rozdělení práv na zdanění mezi jurisdikcemi podle smluv o zamezení dvojímu zdanění.
- 12) Pro zajištění proporcionality je nutné řešit pouze případy, kdy využitím hybridních nesouladů vzniká značné riziko vyhýbání se daňovým povinnostem. Je proto vhodné zabývat se nesoulady, které vznikají mezi ústředím a stálou provozovnou nebo mezi dvěma či více stálými provozovnami téhož subjektu, uspořádáními vedoucími k hybridnímu nesouladu mezi daňovým poplatníkem a jeho přidruženými podniky a mezi přidruženými podniky a hybridními nesoulady v důsledku strukturovaných uspořádání, jichž je daňový poplatník součástí.
- 13) Nesoulady, které souvisejí zejména s hybridností subjektů, by měly být řešeny pouze tehdy, kdy jeden z přidružených podniků má přinejmenším účinnou kontrolu nad ostatními přidruženými podniky. Proto by v těchto případech mělo být požadováno, aby účast daňového poplatníka nebo jiného přidruženého podniku v přidruženém podniku či účast přidruženého podniku v daňovém poplatníkovi ve formě hlasovacích práv, vlastnictví kapitálu nebo nároku na vytvořený zisk činila 50 procent nebo více. Pro účely tohoto posouzení výše účasti by měly být vlastnictví nebo práva osob, které jednají společně, agregovány.

- 14) Aby měla definice „přidruženého podniku“ pro účely pravidel pro hybridní nesoulady dostatečný záběr, měla by zahrnovat také subjekt, který je pro účetní účely součástí téže konsolidované skupiny, podnik, ve kterém má daňový poplatník významný vliv na řízení, a naopak i podnik, který má významný vliv na řízení daňového poplatníka.
- 15) Je nezbytné řešit čtyři obecné typy situací hybridního nesouladu: zaprvé, hybridní nesoulady vyplývající z plateb v rámci finančního nástroje; zadruhé, hybridní nesoulady, které jsou důsledkem rozdílů v rozdělování plateb provedených hybridnímu subjektu nebo stálé provozovně (a to i v důsledku plateb nerozpoznané stálé provozovně); zatřetí, hybridní nesoulady vznikající z plateb hybridního subjektu jeho majiteli nebo pomyslných plateb mezi ústředím a stálou provozovnou nebo mezi dvěma či více stálými provozovnami; a konečně dvojí odpočty vyplývající z plateb ze strany hybridního subjektu nebo stálé provozovny.
- 16) Pokud jde o platby v rámci finančního nástroje, může hybridní nesoulad vzniknout tehdy, kdy lze odpočet bez zahrnutí příčíst rozdílům v kvalifikaci finančního nástroje nebo plateb v rámci něho prováděných. Splňuje-li podle práva jurisdikce příjemce určitá platba vzhledem ke své kvalifikaci podmínky pro dvojí daňovou úlevu (jako je osvobození od daně, snížení sazby daně, sleva na dani nebo vrácení daně), mělo by se s ní zacházet jako s platbou, která dává vzniknout hybridnímu nesouladu v rozsahu z toho plynoucí nedostatečně zdaněné částky. Za platbu, jež dává vzniknout hybridnímu nesouladu, by se však neměla považovat platba v rámci finančního nástroje, pokud daňová úleva poskytnutá v jurisdikci příjemce vyplývá výhradně z daňového postavení příjemce nebo ze skutečnosti, že daný nástroj podléhá podmínkám zvláštního režimu.

- 17) Pokud jde o platby hybridnímu subjektu nebo stálé provozovně, může hybridní nesoulad vzniknout tehdy, kdy je odpočet bez zahrnutí výsledkem rozdílů v pravidlech upravujících rozdělení dané platby mezi hybridní subjekt a jeho majitele (v případě platby hybridnímu subjektu) nebo mezi ústředí a stálou provozovnu nebo mezi dvě či více stálých provozoven (v případě pomyslné platby stálé provozovně). Definice hybridního nesouladu by se měla použít pouze tehdy, vyplývá-li nesouladný výsledek z rozdílů v pravidlech upravujících rozdělení plateb podle práva dotčených dvou jurisdikcí, přičemž určitá platba by neměla být považována za zdroj hybridního nesouladu, který by vznikl v každém případě v důsledku toho, že podle práva kterékoli jurisdikce příjemce je příjemce od daně osvobozen.
- 18) Definice hybridního nesouladu by rovněž měla podchycovat odpočty bez zahrnutí, které jsou výsledkem plateb nerozpoznané stálé provozovně. Nerozpoznanou stálou provozovnou je jakékoli uspořádání, které podle práva jurisdikce ústředí dává vzniknout stálé provozovně, ale podle práva druhé jurisdikce s ním jako se stálou provozovnou zacházeno není. Pravidlo pro hybridní nesoulad by se však nemělo uplatnit, pokud by nesoulad vznikl v každém případě v důsledku toho, že podle práva kterékoli jurisdikce příjemce je příjemce od daně osvobozen.

- 19) Pokud jde o platby hybridního subjektu jeho majiteli nebo pomyslné platby mezi ústředím a stálou provozovnou nebo mezi dvěma či více stálými provozovnami, může hybridní nesoulad vzniknout tehdy, kdy je odpočet bez zahrnutí výsledkem toho, že daná platba či pomyslná platba není v jurisdikci příjemce rozpoznána. V tomto případě, kdy nesouladný výsledek vyplývá z nepřidělení platby či pomyslné platby, je jurisdikcí, v níž se podle práva jurisdikce plátce zachází s platbou (či pomyslnou platbou) jako s obdrženou, jurisdikce příjemce. Stejně jako u dalších nesouladů z hybridních subjektů a poboček, které vedou k odpočtům bez zahrnutí, by se o hybridní nesoulad nemělo jednat, pokud podle práva jurisdikce příjemce je příjemce od daně osvobozen. V souvislosti s touto kategorií hybridních nesouladů by se však o nesouladný výsledek jednalo pouze v rozsahu, v jakém jurisdikce plátce umožňuje, aby byl odpočet související s danou platbou či pomyslnou platbou započten proti částce, která není dvakrát zahrnutým příjmem. Umožňuje-li jurisdikce plátce, aby byl odpočet převeden do následujícího období, lze požadavek na provedení korekce podle této směrnice odložit až do okamžiku, kdy je odpočet proti částce, která není dvakrát zahrnutým příjmem, v jurisdikci plátce fakticky započten.
- 20) Definice hybridního nesouladu by rovněž měla podchycovat dvojí odpočty bez ohledu na to, zda vznikají v důsledku plateb, výdajů, s nimiž se podle domácího práva nezachází jako s platbami, nebo v důsledku ztrát z odpisů hmotného či nehmotného majetku. Stejně jako u pomyslných plateb a plateb ze strany hybridního subjektu, které příjemce nerozpozná, by se však o hybridní nesoulad mělo jednat pouze v rozsahu, v jakém jurisdikce plátce umožňuje, aby byl tento odpočet započten proti částce, která není dvakrát zahrnutým příjmem. To znamená, že umožňuje-li jurisdikce plátce, aby byl odpočet převeden do následujícího období, lze požadavek na provedení korekce podle této směrnice odložit až do okamžiku, kdy je odpočet proti částce, která není dvakrát zahrnutým příjmem, v jurisdikci plátce fakticky započten.

- 21) Do působnosti hybridního nesouladu by neměly spadat rozdíly v daňových výsledcích, které lze přičíst pouze rozdílům v hodnotě přisuzované určité platbě, mimo jiné i na základě uplatnění převodních cen. Kromě toho jelikož jurisdikce uplatňují různá zdaňovací období a mají různá pravidla uznávání toho, kdy vznikly položky příjmů nebo výdajů, neměly by tyto časové rozdíly být obecně považovány za zdroj nesouladů v daňových výsledcích. Avšak odpočitatelná platba v rámci finančního nástroje, u které nelze rozumně očekávat, že bude v přiměřené době zahrnuta do příjmů, by za zdroj hybridního nesouladu být považována měla, lze-li tento odpočet bez zahrnutí přičíst rozdílům v kvalifikaci finančního nástroje nebo plateb v rámci něho prováděných. Je třeba uvést, že pokud není platba provedená v rámci finančního nástroje zahrnuta do příjmů v přiměřené době, nesouladný výsledek vzniknout může. Za zahrnutou do příjmů v přiměřené době by uvedená platba měla být považována tehdy, pokud ji příjemce zahrnul během 12 měsíců od skončení zdaňovacího období plátce nebo děje-li se tak v rámci standardu obvyklých tržních podmínek. Členské státy by mohly požadovat zahrnutí platby v určité stanovené lhůtě, aby se tak zabránilo vzniku nesouladného výsledku a zajistila se daňová kontrola.
- 22) Hybridní převody mohou vést k odlišnému daňovému zacházení v případě, kdy by se v důsledku uspořádání za účelem převodu finančního nástroje zacházelo s podkladovým výnosem z tohoto nástroje tak, jako by ho získaly více než jedna strana daného uspořádání. V těchto případech by z platby v rámci hybridního převodu vyplynul pro plátce odpočet, zatímco příjemce by s ní zacházel jako s výnosem z podkladového nástroje. Toto odlišné daňové zacházení může vést k odpočtu bez zahrnutí nebo ke vzniku nadměrné slevy na dani ve vztahu k dani vybrané srážkou u zdroje za podkladový nástroj. Takovéto nesoulady by proto měly být odstraněny. V případě odpočtu bez zahrnutí by se měla použít stejná pravidla jako pro neutralizaci nesouladů z plateb v rámci hybridního finančního nástroje. V případě hybridních převodů, které jsou strukturovány za účelem vytvoření nadměrných slev na dani, by dotčené členské státy měly plátci zabránit v tom, aby tuto nadměrnou slevu využil k získání daňové výhody, a to i uplatněním obecného pravidla proti vyhýbání se daňovým povinnostem v souladu s článkem 6 směrnice.

- 23) Je nezbytné stanovit pravidlo, které členskými státy umožní řešit nesrovnalosti v provádění této směrnice, jež by vyústily v hybridní nesoulad navzdory tomu, že členské státy jednají v souladu s touto směrnicí. Pokud taková situace nastane a primární pravidlo stanovené v této směrnici se neuplatní, mělo by se uplatnit pravidlo sekundární.
- 24) Importované nesoulady přesouvají účinek hybridního nesouladu mezi stranami ve třetích zemích do jurisdikce členského státu prostřednictvím nehybridního nástroje, čímž narušují účinnost pravidel, která hybridní nesoulady neutralizují. Odpočitatelná platba v členském státě může sloužit k financování výdajů spojených s hybridním nesouladem. Aby se těmto importovaným nesouladům zabránilo, je zapotřebí zavést pravidla, která neumožní odpočet platby, pokud je odpovídající příjem z této platby přímo nebo nepřímo započten proti odpočtu, který vzniká v rámci uspořádání vedoucího k hybridnímu nesouladu, jehož následkem dochází k dvojímu odpočtu nebo odpočtu bez zahrnutí mezi třetími zeměmi.
- 25) Nesoulad z dvojího rezidentství může vést k dvojímu odpočtu, pokud se platba provedená daňovým poplatníkem s dvojím rezidentstvím odečítá podle práva obou jurisdikcí, v nichž je daňový poplatník rezidentem. Jelikož nesoulady z dvojího rezidentství mohou vést k dvojímu odpočtu, měly by spadat do působnosti této směrnice. Duplicitní odpočet, k němuž dochází u společnosti s dvojím rezidentstvím, by měl členský stát odepřít v rozsahu, v jakém je tato platba započtena proti částce, se kterou se podle práva druhé jurisdikce nezachází jako s příjmem.

- 26) Cílem této směrnice je zvýšit odolnost vnitřního trhu jako celku proti uspořádáním vedoucím k hybridnímu nesouladu. Tohoto cíle nemohou členské státy jednající samostatně uspokojivě dosáhnout, jelikož vnitrostátní systémy daní z příjmů právnických osob jsou různorodé a nezávislá opatření členských států by pouze opakovala stávající rozdíly vnitřního trhu v oblasti přímých daní. Neefektivita a deformace vznikající v interakci odlišných vnitrostátních opatření by tak nadále přetrvávaly. Mělo by to za následek nedostatek koordinace. Uvedeného cíle může být vzhledem k přeshraniční povaze uspořádání vedoucích k hybridnímu nesouladu a potřebě přijmout řešení, která budou fungovat pro vnitřní trh jako celek, lépe dosaženo na úrovni Unie. Unie proto může přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity, jak to stanoví článek 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je pro dosažení uvedeného cíle nezbytné. Stanovením požadované úrovně ochrany vnitřního trhu tato směrnice usiluje pouze o dosažení základního stupně koordinace v rámci Unie, který je nezbytný k naplnění jejích cílů.
- 27) Při provádění této směrnice by členské státy měly používat příslušná vysvětlení a příklady obsažené v závěrečné zprávě OECD z roku 2015 o neutralizaci účinků uspořádání vedoucích k hybridním nesouladům, akční oblast č. 2, jako zdroj objasnění nebo výkladu, a to v rozsahu, v jakém jsou v souladu s ustanoveními této směrnice a s právem Unie.
- 28) Pravidla pro hybridní nesoulady obsažená v čl. 9 odst. 1 a 2 se uplatní pouze v rozsahu, v jakém situace týkající se daňového poplatníka dává vzniknout nesouladnému výsledku. Nesouladný výsledek by neměl vzniknout v případě, kdy určité uspořádání podléhá korekci podle čl. 9 odst. 5 nebo článku 9a, a tudíž by uspořádání podléhající korekci podle uvedených částí směrnice neměla v rámci pravidel pro hybridní nesoulady podléhat žádným dalším korekcím.
- 29) Vedou-li k neutralizaci nesouladu v daňových výsledcích ustanovení jiné směrnice, jako je například směrnice Rady 2011/96/EU, neměl by již pro uplatnění pravidel pro hybridní nesoulady stanovených touto směrnicí zbývat žádný prostor.

- 30) Komise by měla čtyři roky po vstupu této směrnice v platnost zhodnotit její provádění a podat o něm Radě zprávu. Členské státy by měly Komisi poskytnout veškeré informace, které jsou pro toto hodnocení nezbytné.
- 31) Směrnice (EU) 2016/1164 by proto měla být odpovídajícím způsobem změněna,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Směrnice (EU) 2016/1164 se mění takto:

1) Článek 1 se mění takto:

Doplňuje se nový odstavec, který zní:

„2. Článek 9a se rovněž použije na všechny subjekty, s nimiž členský stát zachází pro daňové účely jako s transparentními.“;

2) Článek 2 se mění takto:

a) v bodě 4 se poslední pododstavec nahrazuje tímto:

„Pro účely článků 9 a 9a:

- i) vzniká-li nesouladný výsledek podle čl. 2 bodu 9 písm. b), c), d), e) nebo g) nebo je-li nezbytná korekce podle čl. 9 odst. 3 nebo článku 9a, je definice přidruženého podniku upravena tak, že se požadavek 25 procent nahrazuje požadavkem 50 procent;
- ii) s osobou, která z hlediska hlasovacích práv nebo kapitálu v určitém subjektu jedná společně s jinou osobou, se zachází, jako kdyby držela v daném subjektu účast v rozsahu veškerých hlasovacích práv nebo kapitálu, jež drží uvedená jiná osoba;

- iii) přidruženým podnikem se rovněž rozumí subjekt, který je součástí téže konsolidované skupiny pro účely účetního výkaznictví jako daňový poplatník, podnik, ve kterém má daňový poplatník významný vliv na řízení, nebo podnik, který má významný vliv na řízení daňového poplatníka.“;

b) bod 9 se nahrazuje tímto:

„9) „hybridním nesouladem“ situace týkající se daňového poplatníka nebo ve vztahu k čl. 9 odst. 3 a článku 9a subjektu, kdy:

- a) platba v rámci finančního nástroje vede k odpočtu bez zahrnutí, přičemž:
- i) tato platba není v přiměřené době zahrnuta; a
 - ii) tento nesouladný výsledek lze přičíst rozdílům v kvalifikaci nástroje nebo platby prováděné v jeho rámci.

Pro účely prvního pododstavce se s platbou v rámci finančního nástroje zachází jako se zahrnutou do příjmů v přiměřené době, jestliže:

- platba je jurisdikcí příjemce zahrnuta ve zdaňovacím období, které začíná do 12 měsíců po skončení zdaňovacího období plátce; nebo
 - lze přiměřeně očekávat, že platba bude jurisdikcí příjemce zahrnuta v některém budoucím období, a platební podmínky jsou takové, jaké by bylo možné očekávat mezi nezávislými podniky;
- b) platba hybridnímu subjektu vede k odpočtu bez zahrnutí a tento nesouladný výsledek plyne z rozdílů v tom, jak jsou platby hybridnímu subjektu rozdělovány podle práva jurisdikce, v níž je hybridní subjekt usazen či registrován, a jurisdikce kterékoli osoby s účastí v daném hybridním subjektu;

- c) platba subjektu s jednou či více stálými provozovny vede k odpočtu bez zahrnutí a tento nesouladný výsledek plyne z rozdílu v rozdělování plateb mezi ústředím a stálou provozovnu nebo mezi dvě či více stálých provozoven téhož subjektu podle práva jurisdikcí, v nichž tento subjekt působí;
- d) platba vede k odpočtu bez zahrnutí v důsledku platby nerozpoznané stálé provozovně;
- e) platba ze strany hybridního subjektu vede k odpočtu bez zahrnutí a tento nesoulad je výsledkem skutečnosti, že právo jurisdikce příjemce tuto platbu nerozpoznává;
- f) pomyslná platba mezi ústředím a stálou provozovnou nebo mezi dvěma či více stálými provozovny vede k odpočtu bez zahrnutí a tento nesoulad je výsledkem skutečnosti, že právo jurisdikce příjemce tuto platbu nerozpoznává;
a
- g) dojde k dvojímu odpočtu.

Pro účely tohoto bodu 9:

- i) hybridní nesoulad vzniká podle písmen e), f) nebo g) výše pouze v rozsahu, v jakém jurisdikce plátce umožňuje, aby byl tento odpočet započten proti částce, která není dvakrát zahrnutým příjmem;
- ii) s nesouladným výsledkem se nezachází jako s hybridním nesouladem, pokud nevzniká mezi přidruženými podniky, mezi daňovým poplatníkem a přidruženým podnikem, mezi ústředím a stálou provozovnou, mezi dvěma či více stálými provozovny téhož subjektu nebo v rámci strukturovaného uspořádání.

Pro účely tohoto bodu a článků 9, 9a a 9b se rozumí:

„nesouladným výsledkem“ dvojitý odpočet nebo odpočet bez zahrnutí;

„dvojitým odpočtem“ odpočet téže platby, výdajů nebo ztrát jak v jurisdikci, v níž má daná platba svůj zdroj, v níž dané výdaje vznikají nebo v níž dochází k daným ztrátám (jurisdikce plátce), tak i v jiné jurisdikci (jurisdikce investora). V případě platby ze strany hybridního subjektu nebo stálé provozovny je jurisdikcí plátce jurisdikce, v níž jsou hybridní subjekt nebo stálá provozovna usazeny nebo v níž se nacházejí;

„odpočtem bez zahrnutí“ odpočet platby (nebo pomyslné platby mezi ústředím a stálou provozovnou nebo mezi dvěma či více stálými provozovnami) v kterékoli jurisdikci, kde se s danou platbou (či pomyslnou platbou) zachází jako s provedenou (jurisdikce plátce), aniž je tato platba (či pomyslná platba) pro daňové účely odpovídajícím způsobem zahrnuta v jurisdikci příjemce. Jurisdikcí příjemce je kterákoli jurisdikce, v níž je daná platba (či pomyslná platba) obdržena nebo v níž se s danou platbou (či pomyslnou platbou) zachází jako s obdrženou podle práva kterékoli jiné jurisdikce;

„odpočtem“ částka, s níž se podle práva jurisdikce plátce nebo investora zachází jako s odpočitatelnou od zdanitelných příjmů. Pojem „odpočitatelný“ je chápán obdobně;

„zahrnutím“ částka, která je podle práva jurisdikce příjemce zohledněna ve zdanitelných příjmech. S platbou v rámci finančního nástroje se nezachází jako se zahrnutou v rozsahu, v jakém splňuje požadavky pro jakoukoli daňovou úlevu pouze na základě způsobu, jak je tato platba podle práva jurisdikce příjemce kvalifikována. Pojem „zahrnutý“ je chápán obdobně;

„daňovou úlevou“ osvobození od daně, snížení sazby daně, jakákoli sleva na dani nebo vrácení daně (jiné než sleva v případě daní vybíraných srážkou u zdroje);

„dvakrát zahrnutým příjmem“ jakákoli příjmová položka, která je zahrnuta podle práva obou jurisdikcí, mezi nimiž nesouladný výsledek vznikl;

„osobou“ fyzická osoba nebo subjekt;

„hybridním subjektem“ jakýkoli subjekt či uspořádání, jež jsou podle práva jedné jurisdikce považovány za daňový subjekt a s jejichž příjmy či výdaji se podle práva jiné jurisdikce zachází jako s příjmy či výdaji jedné nebo více jiných osob;

„finančním nástrojem“ jakýkoli nástroj v rozsahu, v jakém vede k výnosu z financování či kapitálu, jenž je podle práva jurisdikce příjemce či plátce zdaňován na základě pravidel pro zdanění dluhu, kapitálu nebo derivátů, a zahrnuje hybridní převod;

„hybridním převodem“ jakékoli uspořádání za účelem převodu finančního nástroje, s jehož podkladovým výnosem se pro daňové účely zachází jako s výnosem získaným současně více než jednou ze stran tohoto uspořádání;

„nerozpoznanou stálou provozovnou“ jakékoli uspořádání, které podle práva jurisdikce ústředí dává vzniknout stálé provozovně, zatímco podle práva druhé jurisdikce stálé provozovně vzniknout nedává.“;

c) doplňují se nové body 10 a 11, které znějí:

- „10) „konsolidovanou skupinou pro účely účetního výkaznictví“ skupina zahrnující všechny subjekty, které jsou plně zahrnuty do konsolidované účetní závěrky vypracované v souladu s mezinárodními standardy účetního výkaznictví nebo vnitrostátním systémem účetního výkaznictví členského státu;

11) „strukturovaným uspořádáním“ uspořádání spojené s hybridním nesouladem, kde je nesouladný výsledek zohledněn v ceně v rámci podmínek tohoto uspořádání, nebo uspořádání, jehož účelem je vyvolat příslušný výsledek hybridního nesouladu, pokud nelze rozumně očekávat, že daňový poplatník nebo přidružený podnik o hybridním nesouladu nevěděl a nepodílel se na hodnotě daňové výhody z hybridního nesouladu vyplývající.“;

3) Článek 4 se mění takto:

a) v odstavci 5 se písm. a) bod ii) nahrazuje tímto:

„ii) veškerá aktiva a závazky se oceňují za použití stejné metody jako v konsolidované účetní závěrce vypracované v souladu s mezinárodními standardy účetního výkaznictví nebo vnitrostátním systémem účetního výkaznictví členského státu.“;

b) odstavec 8 se nahrazuje tímto:

„8. Pro účely odstavců 1 až 7 může být daňovému poplatníku uděleno právo použít konsolidovanou účetní závěrku sestavenou podle jiných účetních standardů než mezinárodní standardy účetního výkaznictví nebo vnitrostátní systém účetního výkaznictví členského státu.“;

4) Článek 9 se nahrazuje tímto:

*„Článek 9
Hybridní nesoulady*

1. V rozsahu, v jakém hybridní nesoulad vede ke dvojímu odpočtu:

- a) odpočet se odepře v členském státě, jenž je jurisdikcí investora; a
- b) není-li odpočet odepřen v jurisdikci investora, odepře se v členském státě, jenž je jurisdikcí plátce.

Jakýkoli takový odpočet však musí být způsobilý k započtení proti dvakrát zahrnutému příjmu, jenž vznikne v běžném či následujícím období.

2. V rozsahu, v jakém hybridní nesoulad vede k odpočtu bez zahrnutí:
 - a) odpočet se odepře v členském státě, jenž je jurisdikcí plátce; a
 - b) není-li odepřen odpočet v jurisdikci plátce, zahrne se výše platby, která by jinak dala vzniknout nesouladnému výsledku, do příjmů v členském státě, jenž je jurisdikcí příjemce.
3. Členský stát odepře odpočet jakékoli platby ze strany daňového poplatníka v rozsahu, v jakém tato platba přímo či nepřímo financuje odpočitatelný výdaj, jenž dává vzniknout hybridnímu nesouladu prostřednictvím transakce či série transakcí mezi přidruženými podniky nebo v rámci strukturovaného uspořádání, a to s výjimkou rozsahu, v jakém jedna z jurisdikcí, kterých se daná transakce či série transakcí týká, provedla ve vztahu k tomuto hybridnímu nesouladu ekvivalentní korekci.
4. Členský stát může vyloučit z působnosti :
 - a) čl. 9 odst. 2 písm. b) hybridní nesoulady ve smyslu čl. 2 bodu 9 písm. b), c), d) nebo f);
 - b) čl. 9 odst. 2 písm. a) a b) hybridní nesoulady, jež jsou výsledkem platby úroku držiteli cenných papírů hybridního regulatorního kapitálu;
 - c) čl. 9 odst. 2 písm. a) a b) hybridní nesoulady, jež jsou výsledkem platby ze strany finančního obchodníka v rámci hybridního převodu.

5. V rozsahu, v jakém se hybridní nesoulad týká příjmu nerozpoznané stálé provozovny, který není předmětem daně v členském státě, jehož je daňový poplatník rezidentem pro daňové účely, vyžaduje tento členský stát od daňového poplatníka zahrnutí příjmu, který by byl jinak nerozpoznané stálé provozovně přiřazen. Toto ustanovení se použije, pokud se na daný členský stát nevztahuje povinnost osvobodit tento příjem od daně na základě smlouvy o zamezení dvojímu zdanění uzavřené mezi daným členským státem a třetí zemí.
6. V rozsahu, v jakém je účelem hybridního převodu dosáhnout úlevy v případě srážkové daně z platby vyplývající z převedeného finančního nástroje ve prospěch více než jedné ze zúčastněných stran, omezí členský stát daňového poplatníka prospěch z této úlevy poměrně k čistému zdanitelnému příjmu souvisejícímu s danou platbou.“;

5) V kapitole II se doplňují články 9a a 9b, které znějí:

„Článek 9a

Reverzní hybridní nesoulady

1. Jestliže se jeden či více přidružených nerezidentských subjektů, které v hybridním subjektu registrovaném nebo usazeném v členském státě drží dohromady přímou či nepřímou účast v rozsahu 50 % nebo více hlasovacích práv, kapitálu nebo práv na podíl na zisku, nachází v jurisdikci či jurisdikcích, v nichž je daný hybridní subjekt považován za osobu povinnou k dani, považuje se tento hybridní subjekt za rezidenta daného členského státu a jeho příjem se zdaňuje v rozsahu, v jakém není jinak zdaňován podle práva daného členského státu nebo kterékoli jiné jurisdikce.
2. Odstavec 1 se nepoužije na subjekt kolektivního investování. Pro účely tohoto článku se subjektem kolektivního investování rozumí investiční fond nebo nástroj, který má velké množství investorů, drží diverzifikované portfolio cenných papírů a v zemi usazení podléhá regulaci na ochranu investorů.

Článek 9a
Nesoulady z daňového rezidenství

V rozsahu, v jakém je odpočet platby, výdajů nebo ztrát daňového poplatníka, který je pro daňové účely rezidentem ve dvou či více jurisdikcích, odpočitatelný od základu daně v obou jurisdikcích, odepře členský stát daňového poplatníka odpočet v rozsahu, v jakém druhá jurisdikce umožňuje tento duplicitní odpočet započíst proti příjmu, jenž není dvakrát zahrnutým příjmem. Jsou-li obě jurisdikce členskými státy, odepře odpočet členský stát, v němž podle daňové smlouvy mezi oběma dotčenými členskými státy není daňový poplatník považován za rezidenta.“

Článek 2

1. Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 31. prosince 2018. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění a tyto předpisy použijí ode dne 1. ledna 2019.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 3

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 4

Tato směrnice je určena členskými státy.

V ... dne ...

Za Radu

předseda nebo předsedkyně
